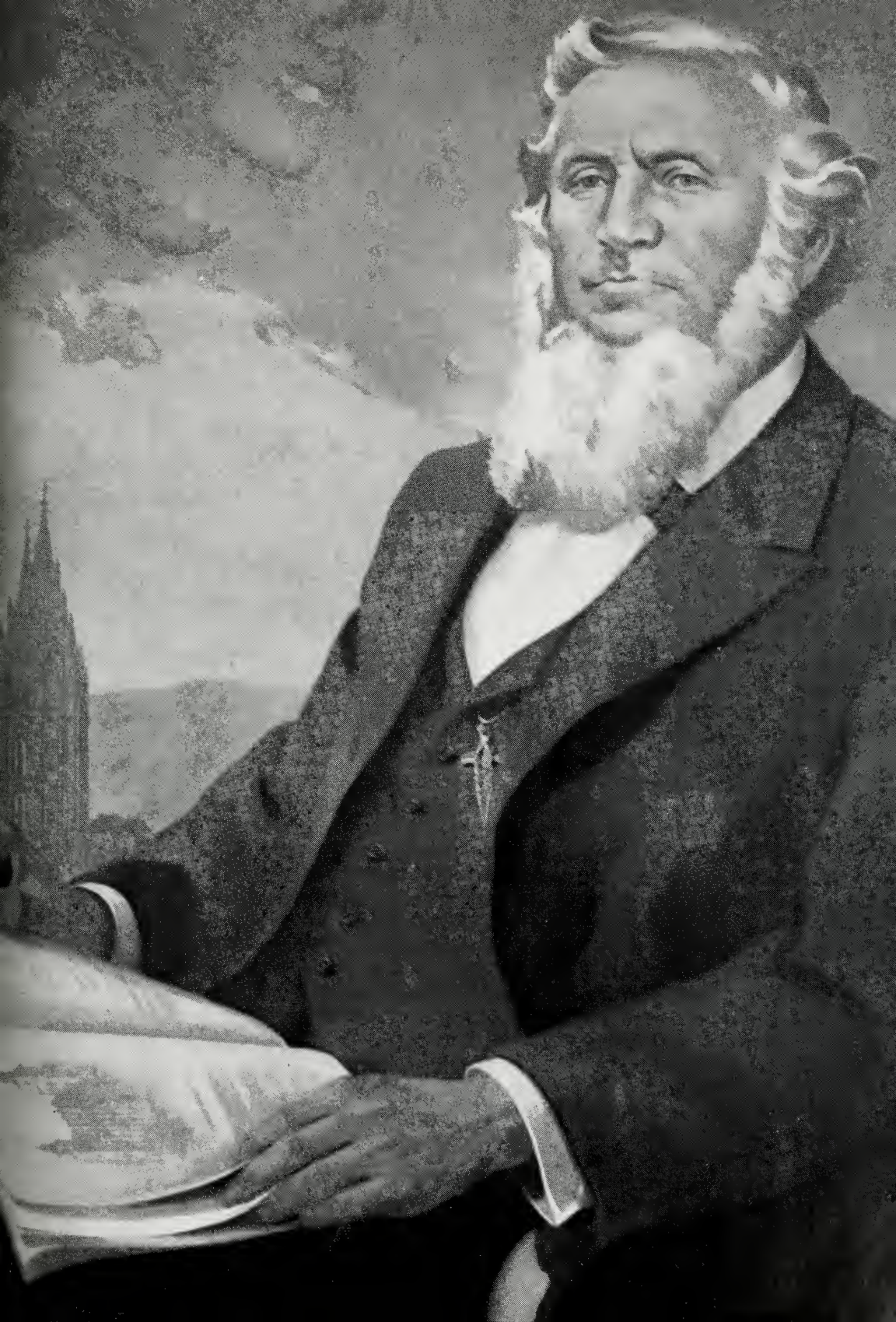

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Brigham Young,

tweede President van de
Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der
Laatste Dagen.

INHOUD:

Blz.

De profeten van deze tijd 35

Honger naar Godsdienst 37

Roei recht op uw doel af 43

Een geestelijke manifestatie 44

Gedachten van anderen 45

De Kerk groeit! 46

Hoe ruim is de Hemel? 47

Een wonderbaar werk en een wonder . . . 48

Het leed dat wij doorstaan 56

De vraag van de maand 58

Gebeurtenissen in de zending 62

God moet mij geren zien 64

59e JAARGANG

Nr 2

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE PROFETEN
VAN DEZE TIJD

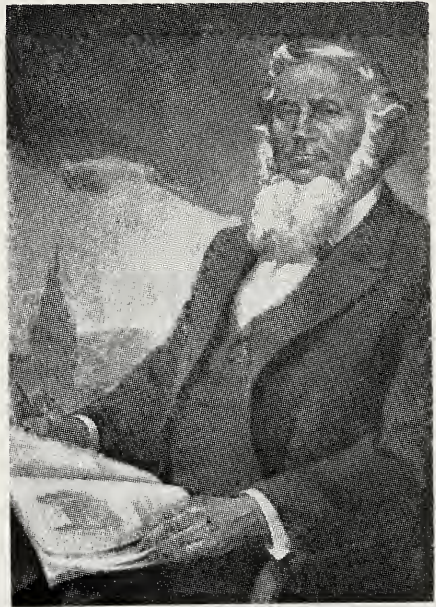
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Op een avond in de herfst van 1832, uitte een man, Joseph Smith genaamd, een profetie. „De tijd zal komen”, verzekerde hij een ernstige groep broederen, dat Brigham Young over deze Kerk zal presiden”. De profetie is daarom van betekenis, omdat Joseph Smith en Brigham Young elkaar die dag voor het eerst hadden ontmoet.

De een en dertig jaar oude Brigham Young wist toen van deze voorspelling niets af, wist niet dat deze na twaalf jaren na de marteldood van de profeet te Carthage en de vervolging te Nauvoo, in vervulling zou gaan. Maar dit wist hij wel: dat Joseph Smith een profeet was, door God geroepen om het eeuwige evangelie te herstellen.

Brigham Young's levensweg van zijn geboorte in 1801 af tot aan zijn doop in de ware Kerk, ging niet over rozen. Aan het begin van die weg ontving hij leiding van een liefhebbende en geestelijk ingestelde moeder, Abigail Howe Young en van een rechtvaardige vader, John Young, een soldaat van de Revolutie oorlog. Hij was met tien broeders en zusters samen geweest van wie er sommige het evangelie later aannamen. Toen hij nog maar

BRIGHAM YOUNG

Brigham Young, geboren 1 juni 1801 te Whitingham, Vermont, tot apostel geordend 14 februari 1835.

President van de Raad der Twaalven ten tijde van de dood van de Profeet Joseph Smith, ondersteund als President van de Kerk 27 december 1847 in Winter Quarters, Nebraska, 29 augustus 1877 te Salt Lake City overleden.

veertien jaar oud was, stierf zijn moeder en alle leden van het gezin Young werden verspreid. Van toen af ging hij zijn weg alleen en toen

hij een en twintig jaar oud was, was hij timmerman. Kort daarna trouwde hij met Miriam Works.

Verscheidene jaren later hoorde hij van de „gouden bijbel” en de Mormonen te Mendon, New-York. Daar werd hij de 14de april 1832 gedoopt en tot ouderling geordend. In september van dat jaar viel zijn eerste bezoek aan de Profeet in Kirtland en werd boven genoemde profetie geuit.

Na deze historische ontmoeting bloeide een vriendschap tussen Joseph Smith en Brigham Young op en binnen drie jaren, in februari 1835, werd Elder Young tot Apostel geordend. Later vluchtte hij met de Profeet bij nacht naar Far West, Missouri en ging daarna alleen naar Nauvoo, Illinois, waar hij zijn best deed de Heiligen tegen de woede van benden te beschermen.

In april 1839 verliet Brigham Young, zo ziek dat hij nauwelijks op zijn benen kon staan, zijn in armoede gedompeld gezin om naar Engeland op zending te gaan. Daar doopte hij, tezamen met andere leden van de Raad der Twaalven, in iets meer dan een jaar tussen de zeven en acht duizend bekeerlingen.

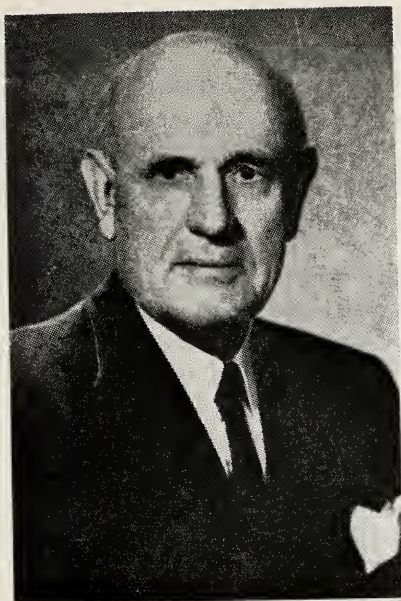
Na de dood van de Profeet Joseph Smith, werd hem de 7de augustus 1844 de leiding van Gods Kerk op aarde opgedragen en drie jaar later werd hij tot President gekozen. Voor de mensen binnen en buiten de Kerk is de geschiedenis van de Mormoonse pioniers legendarisch: hun vlucht uit Nauvoo in

de winterstormen van 1846, hun zware tocht over het vasteland, bezocht door ziekten, dood en talloze gevaren. De mars van het Mormoonse bataljon leeft in de herinnering voort als een deel van die beproevingen.

Brigham Young's uitspraak, nadat hij de uitgestrekte vallei en het Grote Zoutmeer daar achter had aanschouwd, kent een ieder: „Dit is de plaats”. Toen in 1850 Utah tot territoir werd verklaard, werd Brigham Young gouverneur van de nieuwe staat. De volgende jaren, ofschoon hard, waren jaren van groei. Aan de bouw van de Salt Lake Tempel werd begonnen en meerdere nederzettingen verrezen. Dertig jaren lang leidde President Young de geestelijke opbouw van Gods Koninkrijk, verrichtte hij pionierswerk in de niet in kaart gebrachte wildernis, bouwde tempels, een tabernakel, een schouwburg, wegen, spoorwegen, legde irrigatiewerken aan in het Rotsgebergte en vestigde ongeveer twee honderd nederzettingen met meer dan honderd duizend inwoners.

Na een korte ziekte stierf op 29 augustus 1877 de tweede President van de Kerk. Een ogenblik vóór zijn verscheiden, staarde hij, gelijk Stefanus van ouds, „de ogen houdende naar de hemel”. Het scheen alsof hij iemand zag, die op hem wachtte. „Joseph, Joseph, Joseph”, waren zijn laatste woorden. Brigham Young had het in hem gestelde vertrouwen niet beschaamd. Hij was al zijn verplichtingen nagekomen.

President Stephen L. Richards
1e Raadgever

HONGER NAAR GODSDIENST

*

*Een toespraak, gehouden door President
Stephen L. Richards, eerste Raadgever
in het Eerste Presidentschap.*

Enige tijd geleden zond een familielid mij een artikel vol kritiek, genomen uit de *Saturday Review*. De kritiek van de schrijver is gericht tegen het streven om, zoals hij het noemt, de „algemene honger naar godsdienst” te bevredigen met boeken, artikelen en het optreden in het openbaar van personen, voor wie op grote schaal reclame wordt gemaakt, aldus een propaganda voerend, die met woorden als „het goede leven”, „vrede des gemoeds”, „positief denken” en „succesvol leven” wordt gekarakteriseerd. Het voornaamste bezwaar van de schrijver is niet zo zeer dat propaganda wordt gemaakt voor het optimisme „vrede des gemoeds” en „positief denken”, maar dat dit psychologisch optimisme zich aandient als een interpretatie of een vervanging van de ware Christelijke godsdienst.

Hij uit zijn grote bezorgdheid over deze situatie, niet zo zeer omdat zulke propagandisten het onwetende en gedachteloze publiek miljoenen dollars uit de zak kloppen door de verkoop van hun boeken, maar omdat de onwetende slachtoffers iets verliezen, dat veel belangrijker is dan hun geld: een intelligent en juist begrip van godsdienst en Christendom.

De criticus vraagt: „Waar zijn, in dit moeras van valse getuigen, hetzij in zake van succesvol leven of suikerzoete sentimentaliteit, de grote, historische centrale thema's en onderwerpen, die de eeuwen overleefden? Waar zijn de beschouwingen over de Drieënheid, over incarnatie, ver-

bond, verzoening, verlossing, zaligheid, zonde, oordeel, eredienst, sacrament, offerande? Waar de gedachte aan het Heilige”?

Over het algemeen genomen ben ik het met deze kritiek eens. Ik geloof echter dat de schrijver slechts gedeeltelijk op de hoogte is met de ware Christelijke godsdienst en ik geloof ook, dat de strekking die hij analyseert en bekritiseert, in de wereld is gekomen en voor een deel wordt getolereerd door mensen, die maar een vaag begrip hebben van de vitale delen in ware godsdienst.

Vaak komen wij de verklaring tegen, dat wat de wereld nodig heeft, het gaan naar Christus is en dat Christus alleen de wereld kan redden. Natuurlijk onderschrijven wij deze verklaring, maar wij achten ons ruimschoots gerechtvaardigd, indien wij de juistheid van de interpretatie van Christus en zijn leer, zoals die nu vele jaren lang in de wereld heerst, betwijfelen. Ik geloof, dat wij deze pogingen om een vervanging te vinden voor het ware Christelijke geloof en het sluiten van de harten van talloze mensen voor dat geloof, aan deze ontoereikende interpretatie moeten toeschrijven.

Wij oefenen geen kritiek uit op de eerlijke ziel, die zijn eigen godsdienst kiest en er naar leeft, maar wanneer de waarheid beschikbaar is, zijn wij van mening, dat aan iedereen, die in staat is zijn vrije wil uit te oefenen en voor zichzelf kan kiezen, waar en wanneer de omstandigheden dit toelaten de waarheid omtrent de Christelijke godsdienst geboden moet worden.

Wij zijn van gevoelen, dat hij tenslotte in Gods ogen niet gebonden kan zijn door zijn keuze, indien hij zulk een gelegenheid niet krijgt.

Wij zijn het met de criticus eens, dat het volkomen ontoelaatbaar is de argeloze en onwetende iets aan te bieden, wat hij surrogaat noemt om hun honger naar godsdienst te stillen, maar wij gaan een stap verder. Wij geloven dat het eveneens ontoelaatbaar is de onwetende een onjuiste en onverantwoorde interpretatie van Christus en zijn evangelie op te dringen en wij geloven, dat geslacht na geslacht eeuwen lang in duisternis hebben verkeerd en hun de zalig makende waarheden van het evangelie zijn onthouden als gevolg van die verkeerde voorstellingen.

Wij schrijven de tegenwoordige toestand van de wereld en de beperkte aanvaarding van het ware Christelijke geloof in feite grotendeel toe aan onbekendheid met het ware evangelie.

Hoe groot de verdraagzaamheid ten aanzien van de fouten door de volgelingen van Christus in het verleden in theorie en praktijk gemaakt moet zijn, is niet ter onzer beoordeling. De Here zal oordelen en zijn oordeel zal rechtvaardig en genadig zijn. Wij kunnen slechts de resultaten van deze verkeerde interpretaties betreuren. De openbaringen voorstellen de uitkomst die letterlijk is geschied. Jesaja voorzag toestand en resultaat beide:

„...Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond, en zij Mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen, en hunne

vreeze, waarmede zij Mij vrezen, menschengeboden zijn, die hun geleerd zijn”;

„daarom zie, Ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen”. (Jes. 29 : 13-14). Deze belangrijke verklaring wordt door de Heiland bekrachtigd in Matth. 15 : 8-9 en door openbaringen en profetieën van deze tijd. In maart 1831, minder dan een jaar nadat de Kerk werd georganiseerd, ontving de Profeet Joseph Smith van de Heer een vertroostende en bemoedigende verzekering die de profetieën, eeuwen geleden geuit, bevestigde en als volgt luidde: „En wanneer de tijd der niet-Joden is gekomen, zal een licht onder hen die in duisternis zijn, tevoorschijn komen, hetwelk de volheid van mijn evangelie zal zijn. (L. & V. 45 : 28). Dat licht is in de wereld gekomen. Het is het licht der openbaring, en door openbaring is de juiste interpretatie van de Christus gekomen, van zijn zending en van zijn evangelie. Alle mensen van alle natieën hebben, door zijn besluit, aanspraak op het ontvangen van het licht en van een begrip van de ware, geopenbaarde orde van Gods koninkrijk.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, opgericht onder de leiding van de Vader en de Zoon, heeft de geopenbaarde beginselen van het herstelde evangelie en de bevoegdheid om deszelfs verordeningen naar goddelijke opdracht te vervullen. Ik ben er mij van bewust, dat velen dit een uiterst aanmatigende verklaring zullen vinden. Wij doen die alleen omdat wij door de openbaringen gedwongen worden dit te doen. Ik geef u de verzekering dat het veel gemakkelijker zou zijn om te proberen een reputatie van verdraagzaamheid te verwerven door ons standpunt te wijzigen. Als wij dat deden, zouden wij en onze boodschap voor onze broeders en zusters in de wereld weinig waarde hebben en wij zouden onze opdracht verloochenen.

De grondslag van ons geloof is openbaring. Wij schamen ons niet te verklaren dat de Heer door zijn dienstknechten in deze tijd heeft gesproken, gelijk Hij in de vroegere dagen deed. Waarom vinden de mensen het zo moeilijk om in openbaring te geloven? Ik vermoed dat het is omdat het hun zo onnatuurlijk voorkomt dat boodschappen uit de onzichtbare wereld worden gezonden, maar het is in deze tijd zeker niet onnatuurlijker dan het in het verleden was en er zullen er weinigen zijn, die ontkennen dat de wereld van heden Gods leiding nodig heeft. Ik geloof dat de Apostel Paulus geïnspireerd was om de toestanden in de wereld te voorzien, toen hij zijn bekende definitie van het evangelie gaf: „Want ik schaam mij het evangelie van Christus niet: want het is de kracht Gods tot zaligheid voor een ieder die gelooft...” (Rom. 1 : 16). Hij moet hebben voorzien dat de mensen, het geloof missend, zich het evangelie van Christus zouden schamen en in het bijzonder openbaring, dat schijnbaar onnatuurlijk proces, door middel waarvan de Heer zich met de mens in verbinding stelt.

Welnu: wij verzekeren, dat er geen ware godsdienst is zonder openbaring. De mensen kunnen allerlei soorten verenigingen oprichten, maar het scheppen van het evangelie van Christus en het Koninkrijk Gods kunnen zij niet. Dat is een goddelijke functie, die alleen aan goddelijke macht is voorbehouden. Ik leg deze conclusie in alle nederigheid mijn vrienden voor, hopende en biddende dat zij de logica en de waarheid er van zullen inzien en voldoende geloof kunnen oefenen om openbaring als de basis voor alle ware godsdienst en interpretatie van het evangelie te aanvaarden.

Ik verzeker al mijn luisterende vrienden dat deze voorgedij over de waarheid en dit van Godswege toevertrouwen geen lichte opdracht is. Zij is zwaar, zwaar vanwege een verantwoordelijkheid, zowel organisatorisch als persoonlijk, die niet wordt overtroffen en — naar ik geloof — niet wordt geëvenaard door verantwoordelijkheden, door andere mensen of zaak gedragen. Wij allen, in de herstelde Kerk des Heren, nemen deze verantwoordelijkheid hoogst ernstig. Het op zich nemen van de verantwoordelijkheid om lid van de Kerk te worden brengt vaak een radicale omkeer teweeg in leven, gedrag en levensbeschouwing. De verplichting, door de leden gevoeld om zich te wijden aan de verspreiding van wat de openbaringen noemen „zuivere kennis” onder de inwoners der aarde, wordt een obsessie, niet fanatiek, maar praktisch. Elk lid voelt dat hij een schuld heeft — een schuld die niet zo zeer aan de schenker van de ontvangen gift moet worden betaald, doch een terugbetalen is door middel van doelbewuste pogingen anderen het licht en de waarheid te brengen, die iemand hem heeft gebracht.

Sta mij toe de diepte van deze overtuiging door het vertellen van een persoonlijke ervaring te illustreren. Meer dan vijftig jaren geleden begon ik een advocatenpraktijk. Na dertien moeilijke jaren werden de vooruitzichten beter en het bescheiden succes deed mij het beste voor de toekomst hopen. Op zekere dag werd ik in mijn kantoor opgebeld. Ik onving de mededeling dat de President van de Kerk mij onmiddellijk wenste te spreken. Ik ging, zoals mij was verzocht, naar een vergadering in de Tempel, waar de President van de Kerk, zijn Raadgevers en de Raad der Twaalf Apostelen aanwezig waren. De President vertelde mij dat ik was uitgekozen om een lid van de Raad der Twaalven te worden en vroeg mij toen of ik deze positie wilde aanvaarden. Gehoor gevende aan mijn opvattingen en overtuiging betreffende het bestuur van de Kerk, stemde ik toe en ik werd voor deze positie geordend.

Binnen twintig minuten was mijn gehele levensloop veranderd. Mijn beroep en mijn ambities gaf ik op en meer dan veertig jaar heb ik mij aan mijn roeping gewijd, ofschoon ik niet de voorbereiding had gehad, die andere kerken voor zulk een onderneming geven.

Ik breng deze omstandigheid alleen naar voren als een voorbeeld van wat in de herstelde Kerk van Jezus Christus iedere dag gebeurt. Natuurlijk worden niet iedere dag apostels geroepen, maar wel worden iedere

dag gewone leden tot posities van eer en verantwoordelijkheid geroepen. Dit brengt in talloze gevallen grote veranderingen in werkkring mede en in sommige gevallen, zoals met het roepen van zendingspresidenten en zendelingen geschiedt, heeft het een volkomen opgeven voor een aantal jaren van een winstgevende betrekking tot gevolg en een persoonlijke aanvaarding van een grote verantwoordelijkheid om de opdracht te vervullen.

Nu is mijn standpunt — en ik geloof dat dit onze vrienden duidelijk moet zijn — dat niemand zo iets doet zonder een volkomen ommekeer en een diepe overtuiging dat de ingeslagen weg de juiste is. Nu weet ik wel, dat velen zullen zeggen dat oprechtheid van geloof geen bewijs van de waarheid er van is en ik wil niet betwisten — zoals een oud gezegde luidt — dat „vijftig millioen Fransen het niet bij het verkeerde eind kunnen hebben”. Er zijn evenwel minstens twee gerechtvaardigde en verdedigbare conclusies, die onze vrienden uit de door mij genoemde omstandigheden kunnen trekken.

Ten eerste dat de onmiskenbare aanwezigheid van overtuiging van de waarachtigheid van hun zaak en hun levensgedrag uitzonderlijk is in deze materialistische tijd, die men niet geredelijk elders zal vinden en ten tweede: de genoemde omstandigheden noden tot onderzoek. Dat is wat alle zendelingen in de gehele wereld wordt aangeraden de mensen te vragen, die zij bezoeken — onderzoek, ontdek voor uzelf. Gebruik uw eigen Bijbels. Laat uw liefde voor God, Christus en uw medemensen niet minder worden, maar bestudeer en onderzoek de Christelijke godsdienst met het licht hetwelk het herstelde evangelie er aan heeft geschonken. Waarom zou de oprechte zoeker naar waarheid bezwaar hebben tegen deze twee elementen: de getoonde oprechtheid en overtuiging van de zijde van de zending en een uitnodiging de boodschap aan te horen en te onderzoeken?

Doch ik wilde nog iets anders betreffende dit onderwerp opmerken. Ik ben er beslist van overtuigd, dat de honger naar godsdienst, zoals de criticus zich uitdrukt, niet kan worden gestild met de interpretatie van de Christus, zoals die door vele Christendom belijdenden in omloop wordt gebracht. Allen roepen Hem als een groot leraar uit. De meesten verzekeren dat Hij de Verlosstr der wereld is en allen kennen Hem de hoogste en edelste eigenschappen toe.

Te veel van hen echter gaan niet verder dan het eren van deze eigenschappen en ontkennen de souvereiniteit van de Koning. Wat de wereld volgens mijn bescheiden mening zo dringend behoeft, is een wezenlijke opvatting en erkenning van de Christus als Heer van deze aarde, als Wetgever en Rechter. Indien Hij werd erkend als de ontwerper van alle zedenwetten en alle gerechtigheid, en indien erkend werd, dat overtreding van zijn wet zonde is, dan weet ik zeker, dat deze minder zou worden geschonden dan nu het geval is en dat die schending, die het moreel van de naties ondermijnt, veel minder zou worden geduld. Chris-

tus zal de wereld alleen dan redden, wanneer de mannen en de vrouwen in de wereld zich willen laten redden. Het is ondenkbaar, dat Hij van de onverbiddelijke wetten der gerechtigheid kan afwijken, die Hij van den beginne af tot het einde toe voor de mensheid heeft uitgevaardigd.

Wanneer de mens zondigt, is er niets anders dan bekering om hem de zegeningen weer te doen genieten, die hij heeft verbeurd.

Daarom is elke interpretatie van de Christus als Heer van deze aarde die Hem grillig en veranderlijk oordeel, op zogenaamde genade en medelijden gegrond, toedicht, schadelijk en onwaar. Het ware evangelie is geen geestelijk kalmeringsmiddel. Het is een spoorslag voor de krachts- en wilsontwikkeling van de mensheid om een eeuwig durend verbond te sluiten met uitdrukkelijke geboden en beloften, het nakomen waarvan de beloning van verheffing in de tegenwoordigheid van God met zich brengt. Christus is de bewerker van barmhartigheid, maar Hij heeft zelf gezegd, dat Hij kwam om de wet te vervullen en niet om deze te ontbinden, en Hij verklaarde dat de barmhartigheid de gerechtigheid geen geweld mag aandoen.

Ik ben ook zeer bezorgd over de neiging de Heer onze Heiland een mysterieus karakter toe te schrijven. Ik weet niet precies wat daar onder moet worden verstaan. Voor mij is Hij niet mysterieus, en voor zijn volgelingen, waartoe ik de eer heb te behoren, evenmin. Het is wel waar, dat Hij zich niet onder de mensheid beweegt zoals Hij weleer deed. Hij stond op in de gedaante waarin Hij werd gekruisigd en Hij woont in de hemelen waar Hij van verteld heeft. Hij zal terugkeren zoals Hij beloofd heeft en inmiddels heeft Hij een organisatie door middel van zijn aangestelde dienstknechten ingesteld, zulks in vervulling van profetie, om zijn koninkrijk op te bouwen en de weg te bereiden voor zijn komst. Ik hoop dat zij die zeggen Hem te aanbidden, Hem niet lager zullen stellen dan Hij zelf zeide te zijn: de Zoon des Vaders, aan Gods rechterhand, Heer, Wetgever, Rechter over alle mensen op aarde, met eeuwige machten en bevoegdheden bekleed.

Het is de aanbidding van onze Heer, aldus geïnterpreteerd, de aanvaarding van zijn geopenbaard en hersteld evangelie en dat alleen, die de honger naar godsdienst, die naar ik ernstig hoop, de wereld van heden vervult, doeltreffend en voortdurend zal stillen.

Christus is in deze tijd gezien. Er zijn betrouwbare getuigen, wier getuigenis ten aanzien van twee verschijningen nooit met succes is weerlegd: ten eerste, toen Hij aan de jonge profeet Joseph Smith, in antwoord op diens gebed, met zijn Vader, de Eeuwige God, verscheen. Dit hemels visioen, bracht op onweerlegbare wijze het juiste begrip van de Vader en de Zoon. Enige jaren later verscheen Hij aan dezelfde profeet en zijn metgezel, in een tempel, die voor zijn naam was opgericht. Dit is zijn getuigenis van deze verschijning:

„En nu, na de vele getuigenissen, welke wij van Hem gegeven hebben, is dit het laatste hetwelk wij van Hem geven: Dat Hij leeft! „Want

wij zagen Hem, aan Gods rechterhand en wij hoorden de stem, zeggende dat Hij de Eniggeboren des Vaders is —

„Dat door Hem en van Hem de werelden werden en worden geschapen en dat de inwoners daar van gewonnen zonen en dochteren van God zijn”. (L. en V. 76 : 22-24).

Iedere vezel van mijn wezen is van dit getuigenis doordrongen. Ik ben volkomen overtuigd dat de mannen, die dat getuigden, de waarheid spraken. Welke interpretatie ik er aan geef, zij allen zeggen mij, zonder twijfel of dubbelzinnigheid, dat Jezus Christus, Gods Zoon, als een opgestaan eeuwig wezen leeft en dat Hij mijn Heer en mijn Heiland is en de Heer van alle mensen. Ik kan voor al onze vrienden geen groter geluk, vrede en voldoening wensen dan dat zij de zegening, de onvergelijkelijke zegening van deze wetenschap en zekerheid mogen ontvangen.

Moge de wereld tot vrede en geluk komen door de erkenning van de ware Christus, vraag ik nederig in zijn naam. Amen.

ROEI RECHT OP UW DOEL AF

(uit *Sunshine Magazine* van december 1958)

„Laat mij naar het kamp terug mogen roeien”, zei mijn jongste dochter op zekere dag, toen zij op het meer was. In de hoop haar te helpen de zigzagkoers te vermijden, die beginners met roeien meestal maken, bracht ik haar in herinnering wat ik haar de eerste keer, toen zij aan de riemen zat, leerde.

„Richt je boot naar de plek, waar je heen wilt gaan, zoek dan een punt dat in rechte lijn over de achterkant van de boot ligt en houd dat in het oog. Als je dat doet, bespaar je jezelf veel nodeloos roeien”.

Het duurde evenwel niet lang of mijn dochter lag ver uit de koers. Ik herhaalde mijn aanwijzing en legde de juiste koers voor, maar binnen een paar minuten lag zij nog verder uit de goede richting. Ik verweet haar zachtmoedig.

„Maar, vadertje”, protesteerde zij, „dat doe ik ook”!

„Welk voorwerp houdt je dan in het oog”?, vroeg ik.

„Wel, die rode boot die ginds het meer oversteekt”!

Zoiets klinkt grappig, totdat men tot het besef komt, dat onze persoonlijke en nationale moeilijkheden worden veroorzaakt door het sturen van een koers naar de veranderende liefhebberijen en hersenschimmen van de dag, in plaats van te vertrouwen op leidende beginselen, die de toets der eeuwen hebben doorstaan. Wijze mensen hebben zich steeds gericht naar de eeuwige waarheden toen hun de nutteloosheid van andere standaarden bleek.

EEN GEESTELIJKE MANIFESTATIE

(uit: *Cherished Experiences*

door President David O. McKay)

President David O. McKay

Het was in het jaar 1899 dat ik, op mijn eerste zending zijnde, de in dat jaar gehouden Schotse Conferentie presideerde. Elders Platt, D. Lyman, Henry W. Naisbitt en James L. McMurrin presideerden toen over de Europese zending. President McMurrin vertegenwoordigde het Europese zendingsbestuur op deze Conferentie, die te Glasgow werd gehouden. Na een aantal bijeenkomsten hadden wij een hoogst merkwaardige priesterschapsvergadering, een die nooit zal worden vergeten door hen, die deze hebben bijgewoond.

DE GEEST DES HEREN

Ik herinner mij als de dag van gisteren de grote intensiteit van de inspiratie tijdens die gelegenheid. Iedereen gevoelde de rijke uitstorting van de Geest des Heren. Alle aanwezigen waren werkelijk één van hart en één van geest. Nooit tevoren had ik zulk een emotie ondergaan. Het was een manifestatie waar ik als twijfelende jongeling ernstig in bos en veld om had gebeden. Het was voor mij een verzekering, dat een oprecht gebed wordt beantwoord, „ergens, te eniger tijd”.

Tijdens de vergadering stond een elder eigener beweging op en zeide: „Broeders, er zijn engelen in deze kamer”. Hoe vreemd het ook moge schijnen: deze mededeling bracht geen opschudding teweeg, integendeel, zij scheen heel gepast; ofschoon ik er geen idee van had, dat goddelijke wezens aanwezig waren. Ik wist alleen dat mijn hart van dankbaarheid

overvloedige voor de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. Zeer onder de indruk kwam ik echter, toen President James L. McMurrin opstond en de verklaring bevestigde door op een broeder te wijzen, die recht voor mij zat, zeggende: „Ja, broeders, er zijn engelen in deze kamer en een van hen is de schutsengel van de jonge man die daar zit”. Deze jonge man is nu een Patriarch in de Kerk. Naar een andere elder wijzend, zeide hij: „En een is de beschermengel van de jonge man daar”. Hij bedoelde iemand die ik van kindsbeen af had gekend. Tranen rolden over de wangen van deze beide zendelingen, niet uit droefheid of smart, doch als uiting van de overweldigende invloed van de Geest; ja wij allen schreiden.

EEN PROFETIE

Het was onder deze omstandigheid en in deze omgeving dat James L. McMurrin iets zeide dat sedert dien een profetie is gebleken. Ik had door nauwe samenwerking met James McMurrin ervaren, dat hij van zuiver goud was; zijn geloof in het evangelie was onvoorwaardelijk, geen oprechter, geen trouwer mens ten opzichte van wat hij voor recht hield, heeft ooit geleefd. Daarom, toen hij zich tot mij keerde en mij toevoegde wat ik meer als een waarschuwing dan als een belofte beschouwde, maakten zijn woorden een onuitwisbare indruk op mij. De woorden van de Heiland tot Peter parafraserend zeide hij: „Laat mij u dit zeggen, Broeder David: Satan heeft verlangd u als tarwe te ziften, maar God gedenkt u. Indien gij getrouw blijft, zult gij eenmaal zitting hebben in de leidende raad van de Kerk”. Op dat ogenblik flitsten de verleidingen door mijn brein, die ik op mijn levensweg had ontmoet en ik wist beter dan President McMurrin of wie ook, hoe hij de waarheid had gesproken toen hij zeide: „Satan heeft u verlangd”. Met het besluit, toen en daar genomen het geloof te behouden, werd het verlangen geboren mijn medemensen te dienen en daarmee tevens het besef, ten dele althans, wat ik de ouderling was verschuldigd, die het eerst de boodschap van het Herstelde Evangelie aan mijn grootouders bracht, die deze boodschap jaren daar voor in het noorden van Schotland en in Zuid Wales, hadden aangenomen.

Na die vergadering had ik gelegenheid de plaats te bezoeken, waar mijn grootouders als kinderen hadden gewoond en ik begreep toen meer en beter wat het evangelie voor hen en hun nakomelingen had gedaan.

Ringen en juwelen zijn geen werkelijke giften, maar verontschuldigen voor giften. De enige werkelijke gift is een deel van uzelf: liefde, goedheid, vreugde, begrip, sympathie, vergevingsgezindheid.

Emerson.

DE KERK GROEIT!

In de Kerstgroet van het Eerste Presidentschap van de Kerk hebben wij kunnen lezen welk een vlucht de uitbreiding van de Kerk, vooral het afgelopen jaar, heeft genomen. Het aantal „Stakes” (Ringen) nam met 21 toe, twee nieuwe zendingsvelden werden ontgonnen, 128 nieuwe gemeenten, tot zulk een ring behorend en 48 zelfstandige gemeenten werden opgericht. Deze toename brengt uiteraard een verhoging van het aantal Kerkleiders mede. Het is dan ook niet te verwonderen, dat tijdens de Algemene Conferentie, in oktober 1958 te Salt Lake City gehouden, het plan tot uitbreiding van het getal der Algemene Autoriteiten ten uitvoer werd gebracht. Zo werden twee twee nieuwe Assistenten van de Raad der Twaalven aangesteld en wel: Elder William J. Critchlow Jr. en Alvin R. Dyer.

Een korte beschrijving van de levensloop van deze twee leiders moge hier volgen.

William J. Critchlow Jr. Werd geboren te Brigham City, Utah 21 april 1892. Zijn onderwijs genoot hij aan de openbare lagere scholen en de Weber academie te Ogden en de Universiteit te Salt Lake City. De 20ste augustus 1924 huwde hij met Anna Marie Taylor in de Salt Lake Tempel.

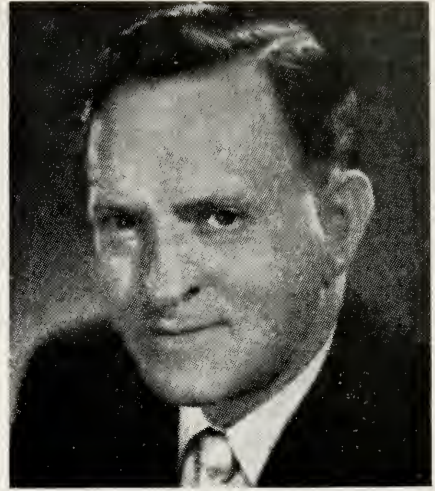

WILLIAM J. CRITCHLOW, JR.

Zijn kerkwerkzaamheden waren vele. Na verscheidene jaren in het bestuur van Zondagsscholen en Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen zitting te hebben gehad, werd Elder Critchlow 2de assistent in het hoofdbestuur van de J.M.O.O.V. van de Mount Ogden Stake. Van 1935 tot 1941 was hij raadgever in het presidentschap van de Mt. Ogden Stake en op 7 december 1941 werd hij de eerste president van de Zuid-Ogden Stake, een positie, die hij tot aan zijn benoeming op 11 oktober 1958 als lid van de Algemene Autoriteiten bekleedde.

Alvin R. Dyer. Nadat hij slechts vijf maanden lid van het algemeen Hoofdbestuur van de J.M.O.O.V. was geweest, werd Alvin R. Dyer de 11de oktober 1958 tot het ambt van Assistent van de Raad der Twaalven geroepen.

Voordat hij de eerstgenoemde functie bekeedde, was hij president van de zending in de Midden-Staten (Central States) gedurende vier en een half jaar. Van 1949 tot 1954 was hij bisschop van de Monument Park Ward te Salt Lake City en daar aan vooraf gaand raadgever van de bisschop. Van 1933-1940 had hij zitting in de Hoge Raad van de Salt Lake Stake en van 1940-1941 van de Riverside (Salt Lake City) Stake. Zeven jaren lang was hij raadgever van de bisschop van de 15de Ward en daarvoor president van de Zondagsschool van de 16de Ward. Elder Dyer werd 1 januari 1904 te Salt Lake City geboren. Hij

ALVIN R. DYER

huwde de 2de juni 1926 met May Elizabeth Jackson, welk huwelijk in de Salt Lake Tempel werd voltrokken.

Op jeugdige leeftijd deed hij reeds zendingservaring op, toen hij van 1922 tot 1924 in de Oostelijke Staten op zending was.

* * * * *

HOE RUIM IS DE HEMEL?

(Het Amerikaans van John Richard Moreland nagevolgd)

Hoe ruim is de Hemel? Gij zet, o mens,

Aan 't Zalig Oord uw eigen grens.

Lo breed, er is daar alles dat waar is;

Lo eng, dat enkel uw plaatsje daar is.

Frank I. Kooyman

* * * * *

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(vervolg van januarinummer)

„De waarheid zal u vrijmaken”

De genotmiddelen, waarvan de Here in het woord van wijsheid aan de profeet Joseph Smith zeide, dat ze niet goed waren voor de mens, namelijk wijn en sterke drank, tabak en hete dranken (thee en koffie), maken ons verslaafd aan de gewoonte, en vele mannen en vrouwen leven in groter slavernij van deze genotmiddelen dan de Israëlieten onder de Egyptenaren. Niets, wat door de Here als voedsel voor ons lichaam vermeld wordt, maakt ons tot dergelijke slaven. In verband met dit woord van wijsheid zullen wij nogmaals de nadruk leggen op de woorden van Jezus:

„En (gij) zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Joh. 8 : 32.)

HOOFDSTUK 26

DE WET VAN TIENDE

De financiële wet des Heren

Het schijnt, dat de Here twee hoofddoelen voor ogen had, toen Hij de Kerk in deze laatste dagen de wet van tiende gaf:

In de eerste plaats de rechtvaardigste wijze om Zijn Kerk te financieren, want de last wordt verdeeld naar het vermogen van een ieder om te betalen, het penningke van de weduwe is volkomen gelijkwaardig aan het goudstuk van de rijkaard.

In de tweede plaats om het geloof van Zijn volk te beproeven, daar gehoorzaamheid aan de wet van tiende vergezeld gaat van een beloofde zegen. Daarom is het ook des Heren wet om Zijn volk te zegenen.

De Here gaf op 8 juli 1838 te Far West in Missouri deze openbaring aan de profeet Joseph Smith als een antwoord op zijn smeekbede: „O Here, maak Uw dienstknechten bekend hoeveel Gij als tiende vereist van de eigendommen van Uw volk”:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Ik eis, dat al hun overtollig eigendom aan de bisschop Mijner Kerk in Zion worde overgedragen,

Voor het bouwen van Mijn huis, en voor het leggen van het fundament van Zion, en voor de priesterschap, en voor de schulden van het Presidentschap Mijner Kerk.

En dit zal de aanvang zijn van het vertienden van Mijn volk.

En hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn, voor Mijn heilige priesterschap, zegt de Here.

Voorwaar zeg Ik u: Het zal geschieden, dat allen, die zich in het land Zion vergaderen, hun overtollige bezittingen als heffing moeten afstaan, en deze wet moeten gehoorzamen, anders zullen zij niet waardig worden bevonden onder u te verblijven.

En Ik zeg u: Indien Mijn volk deze wet niet nakomt en heilig houdt en door deze wet Mij het land Zion niet heiligt — zodat Mijn wetten en gerichten er niet worden gehandhaafd, en het land Zion daardoor niet allerheiligst zal zijn — ziet, voorwaar zeg Ik u, het zal voor u geen land Zion zijn.

En laat dit een voorbeeld zijn voor alle ringen van Zion. Zo zij het. Amen." (L. & V. Afdeling 119.)

Het doel en gebruik van tiende

Toen de Heiligen er naar streefden Zion in het land Missouri te vestigen, volgden zij deze vereiste na, zoals door de Here gegeven, en zij droegen al hun overtollige bezittingen af aan de bisschop van Zijn Kerk in Zion. Sedert die tijd hebben zij getracht deze „vaste wet” na te komen, die hun „voor eeuwig” gegeven is.

„En hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn, voor Mijn heilige priesterschap, zegt de Here.” (L. & V. 119 : 4.)

In deze openbaring heeft de Here het doel aangegeven, waarvoor de tiende gebruikt moet worden:

„Voor het bouwen van Mijn huis, en voor het leggen van het fundament van Zion, en voor de priesterschap, en voor de schulden van het Presidentschap Mijner Kerk.” (L. & V. 119 : 2.)

Indien iemand meer in bijzonderheden wil weten waarvoor de tiende, die de Kerk ontvangt, wordt besteed, wijzen wij er op, dat ieder jaar gedurende de april conferentie der Kerk een volledig rapport gegeven wordt van alle kerkelijke uitgaven uit het voorafgaande jaar, welk rapport in zijn geheel gedrukt wordt in „*The Church Section*” van „*The Deseret News*” en ook in „*The Improvement Era*.”

De Here heeft ook aangegeven wie verantwoordelijk zal zijn voor het beheer van de tiende:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: De tijd is nu gekomen, dat er door een raad over zal worden beschikt, bestaande uit het Eerste Presidentschap Mijner Kerk, en de bisschop en zijn raad, en Mijn hoge raad; en door Mijn eigen stem tot hen, zegt de Here. Zo zij het. Amen.” (L. & V. Afdeling 120.)

In een openbaring, die op 11 september 1831 in Kirtland, Ohio, aan de profeet Joseph Smith werd gegeven, liet de Here zeer duidelijk uitkomen hoe belangrijk het is de wet van tiende na te komen:

„Ziet, tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd 'heden' genoemd, en voorwaar, het is een tijd van opoffering, en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk; want hij, die tienden heeft gegeven, zal niet worden verbrand bij Zijn komst.” (L. & V. 64 : 23.)

Wat zou het geweten van iemand ook anders kunnen doen dan branden bij „de komst van de Zoon des Mensen” indien hij beseftte, dat hij geen bijdragen had geofferd voor de onkosten van de vestiging van Gods koninkrijk op aarde, vooral indien hij ook beseftte, dat hij al hetgeen hij bezit, verkregen heeft van de Here, want Hij schiep de wereld „en haar volheid”, gaf ons ons leven en ons bestaan op aarde met een belofte, dat wij de aarde voor eeuwig konden beërven, indien wij getrouw zouden zijn. Zouden wij dan niet gewillig zijn iets voor een dergelijk erfdeel te betalen? Het is niet ongewoon, dat iemand in dit leven tien tot vijf en twintig jaren lang termijnen betaalt om uiteindelijk een betrekkelijk klein stukje land te bezitten, dat hij gedurende zijn aardse leven kan gebruiken. Zou hij dan minder belang stellen in het verkrijgen van een eeuwig erfdeel?

Het betalen van tiende ontwikkelt ons geloof

De Here heeft altijd begrepen, dat de mens een sterk geloof nodig had om als een aanwijzing van zijn godsdienstig geloof een gedeelte af te staan van hetgeen hij als wereldse bezittingen of goederen verkregen heeft. Om het geloof van Zijn kinderen te beproeven en tot ontwikkeling te brengen heeft de Here hun de wet van offerande gegeven, zelfs ook toen Hij hun gaven niet nodig had voor de financiering van Zijn Kerk.

Neem het voorbeeld van Kaïn en Abel — hun was de wet van offerande gegeven:

„En het geschiedde ten einde van enige dagen, dat Kaïn van de vrucht des lands de Here offer bracht.

En Abel bracht ook van de eerstgeborenen zijner schapen, en van hun vet. En de Here zag Abel en zijn offer aan;

Maar Kaïn en zijn offer zag Hij niet aan. Toen ontstak Kaïn zeer, en zijn aangezicht verviel.

En de Here zeide tot Kaïn: Waarom zijt gij ontstoken, en waarom is uw aangezicht vervallen?

Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? en zo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur.....” (Genesis 4 : 3-7.)

De Here had de vruchten van Kaïns land niet nodig, noch de eerstelingen van Abels kudden, want ze werden als een offerande voor de Here verbrand, maar Kaïn en Abel moesten deze offeranden brengen ten bewijze van hun liefde voor God en hun geloof in Hem.

Als wij deze verzen zorgvuldig lezen, bemerken wij, dat Abel oprecht van hart was en „van de eerstgeborenen zijner schapen en van hun

vet" offerde, terwijl Kaïns offerande was zoals Satan hem ingefluisterd had. (Zie Parel van Grote Waarde, Mozes 5 : 18.) „En de Herc zag Abel en zijn offer aan; maar Kaïn en zijn offer zag Hij niet aan. Toen ontstak Kaïn zeer, en zijn aangezicht verviel," duisternis kwam in zijn hart en hij doodde zijn broeder Abel.

Laten wij nu onze aandacht schenken aan Jezus' ondervinding met de rijke jongeling:

„En zie, er kwam een tot Hem, en zeide tot Hem: Goede Meester! wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?

En Hij zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? niemand is goed dan Een, namelijk God. Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden.

Hij zeide tot Hem: Welke?....." (Matth. 19 : 16-18.)

Daarop noemde Jezus de meeste van de Tien Geboden, waarop de jongeman antwoordde:

„.....Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?

Jezus zeide tot hem: *Zo gij wilt volmaakt zijn*, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, volg Mij.

Als nu de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd weg; want hij had vele goederen." (Matth. 19 : 20-22.)

De rijke jongeling vroeg namelijk: „Wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?" Daarop antwoordde Jezus hem de geboden te gehoorzamen. En toen de jongeman Hem antwoordde, dat hij zulks sedert zijn jeugd gedaan had, zag Jezus hem aan en beminde hem, zoals Markus ons vertelt. (Markus 10 : 21.) Hoe heerlijk! Jezus bemint een ieder, die de geboden onderhoudt, maar Jezus trachtte hem de wet van volmaking te onderwijzen, en in antwoord op de verdere vraag van de jongeling: „Wat ontbreekt mij nog?" zeide Jezus tot hem: „*Zo gij wilt volmaakt zijn*, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom herwaarts, volg Mij."

„Als nu de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd weg; want hij had vele goederen." (Matth. 19 : 22.)

In dit voorval leerde de Heiland de rijke jongeling, dat hij gereed moest zijn om alles op te offeren, wat hij bezat, zijn tijd inbegrepen, en Jezus te volgen ten einde volmaking te bereiken. Het evangelie van Jezus Christus, zoals in deze laatste dagen op aarde hersteld, zou niet volmaakt zijn als het niet alle vereisten bood voor de kinderen van onze Vader om volmaaktheid te bereiken, want dat heeft Jezus onderricht:

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is." (Matth. 5 : 48.)

Als wij de ervaring van de rijke jongeling overwogen hebben, zal dat ons beter in staat stellen deze leerstelling van de Meester te begrijpen:

„Niemand kan twee heren dienen; want hij zal de een haten en de ander liefhebben, of hij zal de een aanhangen en de ander verachten; gij kunt niet God dienen en de Mammon.” (Matth. 6 : 24.)

Abel besloot de Here te dienen, en „de Here zag Abel en zijn offer aan.” Kaïn had kennelijk in zijn hart de voorkeur gegeven aan de Mammon, en zijn offer werd niet aangenomen. De rijke jongeling kon geen afstand doen van zijn aardse bezittingen, en hij bepaalde zijn keuze en „ging bedroefd weg, want hij had vele goederen.” Daarmede bevestigde hij het feit, dat ook hij liever de Mammon wilde dienen dan God, en hij gaf aan, dat hij niet in staat was de wet van volmaking na te komen, die Jezus hem trachtte te leren.

De Kerk van Jezus Christus biedt alle mensen de gelegenheid een keus te maken. Jezus heeft dit duidelijk gemaakt:

„Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten? of wat zullen wij drinken? of waarmede zullen wij ons kleden?

Want al deze dingen zoeken de heidenen; want uw hemelse Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft.

Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Matth. 6 : 31-33.)

De wet van tiende in het oude Israël

De wet van tiende werd door de profeten van Israël onderhouden. Abraham betaalde tiende aan Melchizedek:

„Want deze Melchizedek was koning van Salem, een priester des allerhoogsten Gods, die Abraham te gemoet ging, als hij wederkeerde van het slaan der koningen, en hem zeggende;

Aan wie ook Abraham van alles de *tienden* deelde; die vooreerst overgezet wordt, koning der gerechtigheid, en daarna ook was een koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes;

Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan wie ook Abraham, de patriarch, *tienden* gegeven heeft uit de buit.” (Hebr. 7 : 1, 2, 4.)

De Here heeft op de berg Sinaï het volgende gebod aan de kinderen Israëls gegeven:

„Ook alle *tienden* des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heren; zij zijn de Here heilig.” (Lev. 27 : 30.)

„Gij zult getrouwelijk *vertien*en al het inkomen uws zaads, dat elk jaar van het veld voortkomt.

En voor het aangezicht des Heren, uws Gods, ter plaatse, die Hij verkiezen zal, om Zijn Naam aldaar te doen wonen, zult gij eten de *tienden* van uw koren, van uw most, en van uw olie, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen; opdat gij de Here, uw God, leert vrezen alle dagen.” (Deut. 14 : 22-23.)

Het doel was toen gelijk aan het tegenwoordige, „opdat gij de Here, uw God, leert vrezen alle dagen.”

„Toen nu dat woord uitbrak, brachten de kinderen Israëls vele eerstelingen van koren, most, en olie, en honig, en van al de inkomsten des velds; ook brachten zij de *tienden* van alles in met menigte.” (II Kron. 31 : 5.)
 „Vereer de Here van uw goed, en van de eerstelingen al uwer inkomsten.” (Spreuken 3 : 9.)

Jakob beloofde de Here een tiende van al hetgeen Hij hem zou geven:
 „En deze steen, die ik tot een opgericht teken gezet heb, zal een huis Gods wezen, en van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de *tienden* geven!” (Gen. 28 : 22.)

De zoons van Levi werden aangewezen om de tiende in ontvangst te nemen:

„En die uit de kinderen van Levi het priesterdom ontvangen, hebben wel bevel, om *tienden* te nemen van het volk, naar de wet, dat is, van hun broederen, hoewel die uit de lenden van Abraham voortgekomen zijn.” (Hebr. 7 : 5.)

Moderne tegenkanting tegen de wet van tiende

Toen de Heiligen der Laatste Dagen eerst de wet van tiende onderwezen als een onderdeel van het evangelie van Jezus Christus, ondervonden zij tegenkanting van geestelijken en leken, die beweerden dat de tiende tot de wet van Mozes behoorde, welke in Christus was vervuld, maar dat tiende geen onderdeel was van de leringen uit het Nieuwe Testament. Het is echter duidelijk, dat Jezus de mensen leerde, dat zij het betalen van hun tiende niet moesten veronachtzamen:

„Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden! want gij *vertient* de munte, en de dille, en de komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten.” (Matth. 23 : 23; zie ook Lukas 11 : 42.)

De tegenkanting is nu vrijwel uitgestorven, en vele kerkgenootschappen hebben zelfs getracht de wet van tiende over te nemen, zij het dan met twijfelachtige resultaten.

Wij weten, dat de tiende een onderdeel vormt van het evangelie van Jezus Christus, want — zoals wij reeds aangegeven hebben — de Here heeft dit beginsel aan Zijn Kerk gegeven in een openbaring aan Zijn profeet van deze bedeling, „en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn.”

Israël zal wederom onder de wet van tiende leven

Verder hebben wij een beter begrip gekregen van het derde hoofdstuk van Maleachi (wat ook aan de Nephieten gegeven is, III Nephi 24), waaraan wij nu onze aandacht schenken zullen:

„Zie, Ik zend Mijn bode, die voor Mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotse-
 ling zal tot Zijn tempel komen de Here, Die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, Die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Here der heirscharen.
 Doch wie kan de dag van Zijn komst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij

verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers.

Hij zal zitten, het zilver smeltend en reinigend. Hij zal de zonen van Levi reinigen, Hij zal hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de Here in gerechtigheid offer brengen.

Dan zal het offer van Juda en van Jeruzalem de Here aangenaam zijn als in de dagen van ouds en als in vroegere jaren.

Ik zal tot u ten gerichte naderen; Ik zal een snelle aanklager zijn tegen de tovenaars, tegen de echtbrekers, tegen de meinedigen, tegen hen, die het loon van de dagloner drukken, weduwe en wees verdrukken, en de vreemdeling ter zijde dringen, maar Mij niet vrezen, zegt de Here der heirscharen.

Want Ik, de Here, word niet veranderd; daarom zijt gij, o, kinderen Jakobs, niet verteerd.” (Maleachi 3 : 1-6.)

Hierin ligt een uitgesproken belofte, dat de Here Zijn bode zal uitzenden om de weg voor Hem te bereiden, en dat Hij plotseling tot Zijn tempel zal komen. Dit kan niet op Zijn eerste komst betrekking gehad hebben, want toen is Hij niet plotseling tot Zijn tempel gekomen.

Maar de Here heeft inderdaad Zijn boodschapper in deze laatste dagen gezonden, zoals wij in dit boek vermeld hebben. Wanneer Jezus ten tweeden male zal komen om gedurende duizend jaren op aarde te regeren, zoals Hij beloofd heeft, zal Hij plotseling tot Zijn tempel komen.

Allen waren in staat de dag van Zijn eerste komst te verdragen, maar wanneer Hij zal wederkeren zal Zijn oordeel in Zijn handen zijn, en de goddelozen zullen Zijn komst vrezen en de rotsen vragen hen te verbergen, zoals Johannes de Openbaarder gezegd heeft:

„En zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht van Hem, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams. Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?” (Openb. 6 : 16-17.)

Vervolgens vertelt Maleachi ons dat de Here ten gerichte zal naderen (vers 5), hetgeen niet van toepassing is op Zijn eerste komst, maar wel op Zijn tweede komst.

De Here geeft bij monde van Zijn profeet Maleachi aan, dat Hij, de Here, niet verandert en dat de zoons van Jakob niet verteerd zijn (vers 6). (Wij dienen de beloften van de Here aan Jakob en diens nakomelingen, die wij reeds besproken hebben, niet uit het oog te verliezen.)

Daarom zijn wij ook beter in staat te begrijpen waarom Hij de mensen tot Zich terugroept tot bekering:

„Van de dagen uwer vadersen af zijt gij afgeweken van Mijn inzettingen en hebt ze niet onderhouden. Keert terug tot Mij, dan zal Ik tot u terugkeren, zegt de Here der heirscharen. En dan zegt gij: In welk opzicht moeten wij terugkeren?

Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? *In de tienden en de heffing.*

Met de vloek zijt gij vervloekt, en gij berooft Mij, gij volk in zijn geheel.” (Maleachi 3:7-9.)

Aldus sprak de Here tot Israël — of de nakomelingen van Jakob — en Hij beschuldigde hen er van, dat zij van Zijn verordeningen waren afgeweken en ze niet langer nakwamen. Daarop nodigde Hij hen uit tot Hem terug te keren, dan zou Hij op Zijn beurt tot hen terugkeren. Dit is geen lege belofte. Hoe kon Israël aan een dergelijke belofte weerstand bieden? Vervolgens beschuldigde de Here hen er van, dat zij Hem beroofd hadden, ja, de ganse natie Israëls. Daarop vermeldde Hij in welk opzicht zij Hem beroofd hadden, namelijk „in de tienden en de heffing.”

Voor zover wij kunnen nagaan was de ganse natie Jakobs of Israëls afgeweken van het onderhouden van dit beginsel, toen de Here Zijn boodschapper zond om Zijn evangelie in de laatste dagen te herstellen. Eén der onderdelen van deze herstelling bestond echter uit de uitnodiging van de Here voor Israël om tot Hem terug te keren met het betalen hunner tienden en heffingen. Lees het vervolg van deze belofte:

„Brengt de gehele *tiende* naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in Mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heirscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.

Dan zal Ik, u ten goede, de afvreter dreigen, opdat hij de vrucht van uw land niet verderve en opdat de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij, zegt de Here der heirscharen.” (Maleachi 3:10-11.)

Welk een belofte! Hoe kon enig persoon of volk met geloof in God weigeren of veronachtzamen om een dergelijke uitnodiging met beide handen aan te grijpen!

Onder de nakomelingen van Jakob hebben de Heiligen der Laatste Dagen gehoor gegeven aan deze uitnodiging. De Here heeft Zijn belofte gestand gedaan en de wildernis en de dorre plaatsen vruchtbaar gemaakt en laten bloeien als een roos. En wegens de zegeningen van de Here, die zij aldus ontvangen hebben, zijn zij in staat geweest mildelijk van hun middelen en talenten te geven voor het grote werk van de Kerk, en zendelingen naar de natiën der aarde te zenden, die de blijde boodschap van de herstelling van het evangelie verkondigen aan die kinderen des Vaders, die nog niet het voorrecht gehad hebben er van te horen.

Toen Maleachi deze belofte des Heren verkondigde aan hen, tot wie Hij Zijn boodschapper zou zenden om de weg voor Zijn komst te bereiden, scheen hij te zien, dat zij de uitnodiging des Heren om tot Hem terug te keren zouden aannemen, en hij gaf een beschrijving van de vervulling van des Heren belofte aan hen:

„En alle volken zullen u gelukkig prijzen, omdat gij een land van welbehagen zijt, zegt de Here der heirscharen.” (Mal. 3:12.)

(Wordt vervolgd)

HET LEED dat wij doorstaan.

Wanneer een trouw en rechtvaardig mens veel pijn moet lijden, soms maanden en maanden lang, vraagt gij u dan wel eens af waarom?

Wanneer een jonge moeder uit haar gezin wordt weggenomen, en ge bedenkt wat dit voor de achter gebleven kinderen betekent, vraagt gij u dan niet af waarom?

Wanneer gij een geliefde zieke weken lang verpleegt, ofschoon hij of zij niet beter kan worden en ook de dood geen einde aan het lijden maakt, vraagt gij u dan af waarom?

Welke betekenis heeft pijn eigenlijk in dit leven? Waarom moeten mensen soms zo lijden? Waarom laat God dat alles toe?

Er zijn voor het leed in deze wereld vele oorzaken aan te wijzen. Soms wordt het veroorzaakt door onvriendelijkheid van de een jegens de ander. „De onmenselijkheid van de mens doet vele dui-zenden rouwen”.

De Here grijpt niet in en verbiedt zulke zonde niet, want Hij staat alle mensen toe hun vrije wil te hebben. Een belangrijke les in dit opzicht werd de oude Nephieten geleerd tijdens de oorlog tegen de Lamanieten. Hun werd gezegd: „Denkt gij, dat het wegens hun goddeloosheid is, dat zovelen van uw broederen zijn omgebracht? Ik

zeg u: Indien gij dit hebt gedacht, hebt gij verkeerd gedacht; Want de Here staat toe, dat de rechtvaardigen worden gedood, opdat Zijn rechtvaardigheid en oordeel over de goddelozen mogen komen, daarom behoeft gij niet te denken, dat de rechtvaardigen zijn verloren, omdat zij worden gedood; maar ziet, zij gaan in de rust van de Here, hun God, in. (Alma 60 : 12-13).

Maar wat ten aanzien van die lange en pijnlijke ziekten? Waarom moet men die doormaken?

De Heer heeft ons in dit opzicht niet alles verteld. Maar hij heeft ons toch wel iets van zijn doeleinden en gevoelens medegedeeld.

In de eerste plaats moeten wij vooral bedenken, dat God rechtvaardig, barmhartig, goed en zorgzaam is. En dat Hij onze gebeden hoort.

Wij moeten ook bedenken, dat wij Zijn kinderen zijn en dat Hij datgene voor ons doet wat het beste voor ons is. Wij moeten veel leren en Hij heeft Zijn eigen wijze van les geven.

Zonder dat geloof wordt het leven moeilijk, maar met dat geloof komt troost en begrip, geduld en een vrede, die ons lijden verzacht en onze smarten lenigt.

Lijden is het lot der sterfelijkheid. Wij moeten het bittere proeven om

het zoete te kunnen waarden. Maar er zit meer aan vast dan waardering. Er kan kracht worden geput uit lijden, diepte van begrip, sympathie voor anderen — voor Christus bijvoorbeeld, die zo veel leed opdat wij minder zouden lijden.

Voor alle goede dingen in dit leven moeten wij een prijs betalen; voor het doen van verkeerde dingen betalen wij echter een hogere prijs. Een gedeelte van de prijs voor goede dingen wordt met lijden betaald.

Hoeveel zendelingen hebben niet gezegd, dat hun zendingstijd de beste tijd van hun leven was? Toch hadden zij allen hun dagen van leed en droefenis, hun teleurstellingen, perioden van zwaarmoe-digheid.

En iedere moeder in deze wereld! Hoe hebben zij niet geleden!

En waarom? Om levens op aarde te brengen. Hoe groots het moederschap ook zij; hoe vreugdevol zijn beloningen, toch is moederschap aan lijden verwant, van de barensweeën tot aan de smart bij het sterfbed van een geliefde, met talloze ervaringen daar tussen in. Het is het lijden, dat de moeder

doorstaat en haar grote opoffering voor ons, die haar naam groot maken.

Het offer van Christus was er een van lijden, van hevig lijden. Zonder dat zou er echter geen Evangelie, geen zaligheid zijn.

Joseph Smith leed vervolging, pijn, honger en werd tenslotte gedood. Temidden van zijn ellende vroeg hij de Heer waarom? En wat de Here zeide, is een klassiek antwoord voor ons allen:

„Weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ervaring zal schenken en u ten goede zal komen”. En de Here voegde er aan toe: „De Zoon des Mensen is beneden hen allen afgedaald. Zijt gij groter dan Hij? Gaat daarom voort. . . . God zal voor eeuwig met u zijn”. (L. & V. 122).

Ja, God laat het lijden toe. Maar Hij heeft er Zijn doel mee.

Laten wij op Zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid vertrouwen en bedenken, dat zoals het goud in de smeltkroes wordt gezuiverd, elk van ons door het leed, dat wij ondergaan, eveneens gelouterd worden. „Dien de Here liefheeft, kastijdt Hij”.

Het spreken van het juiste woord op de juiste tijd moge moeilijk zijn, veel moeilijker is het verkeerde woord niet te zeggen in een opwelling van boosheid.

De mens die vandaag zijn uiterste best doet, is morgen niet gemakkelijk te verslaan.

DE VRAAG

van de maand

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

★

Bijbels bewijs, dat Joseph Smith door God geroepen was.

VRAAG: *Indien Joseph Smith werkelijk geroepen was om een profeet van God te zijn, moeten er toch zeker wel profetische verwijzingen naar hem in de Bijbel zijn. Is het mogelijk om enige vroegere voorspellingen aan te wijzen, die er op duiden, dat hij als zodanig was geroepen?*

ANTWOORD: Er zijn vele passages in de Bijbel die naar het feit verwijzen, dat in de laatste dagen een profeet zou worden geroepen en dat er openbaringen, visioenen en een herstelling van het evangelie in zijn volheid zouden zijn. Indien iemand meent dat de naam Joseph Smith, met zo veel letters gespeld, in de Bijbel gevonden moeten worden, zal hij tevergeefs zoeken. Het is toch wel vreemd dat de waarheid, die zo duidelijk staat geschreven en ons zegt dat er een afval zal zijn en in de laatste dagen een herstelling van het evangelie, zo algemeen wordt misverstaan. De Bijbel is vol met voorspellingen van een algemene afval en de behoefte aan een

herstelling en dat opnieuw de hemelen zouden worden geopend en onze Eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus met profeten zouden spreken en het evangelie naar de aarde zouden brengen. Wij leven nu in de bedeling van de Volheid der Tijden, wanneer, zoals Paulus zeide: „Christus wederom alles tot één zou vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is, en dat op de aarde is”. (Ef. 1 : 10). Petrus noemde het „de tijden der verkoeling” en „de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al zijne heilige profeten van alle eeuw. (Hand. 3 : 19-21). Deze voorspellingen waar zijnde, moeten er in onze tijd dus een

profeet en een kerk zijn, die door de Vader en de Zoon worden erkend en in welke goddelijke openbaring wordt gevonden. Zeker, er kon van geen herstelling of tijd van verkoeling sprake zijn zonder een profeet, met goddelijke volmacht bekleed als Mozes was, deze volmacht uit de hemel ontvangen hebbende, want een dergelijke bevoegdheid kan niemand op zich nemen zonder van Godswege te zijn geroepen. Daarom moesten de hemelen geopend worden met nieuwe openbaringen en geboden. Bovendien heeft de Here door de mond van vele profeten voorzeggd, dat alles zou worden hersteld en dat Hij met zijn volk nieuwe verbonden zou sluiten (Jesaja 11 : 10-12; 29 : 10-14. Jeremia 31 : 31-34).

In een beknopt artikel is het niet mogelijk naar alle teksten in de geschriften der oude profeten te verwijzen, die op de herstelling van het evangelie betrekking hebben en op de komst van een nieuwe en laatste bedeling, in welke profeten zouden spreken en zeggen:

„Aldus spreekt de Here”. Elder Parley P. Pratt in zijn *Stem tot waarschuwing*, dat meer dan honderd twintig jaar geleden werd gepubliceerd, en zijn broer Orson Pratt, die enige jaren later schreef, hebben de wereld een overvloed van bewijs gegeven, waarin wordt aangetoond dat de zending van Joseph Smith een vervulling van profetie was. Het is onnodig deze bewijzen, die reeds zo dikwijls zijn aangevoerd, opnieuw te herhalen. Vele anderen hebben ook gespro-

ken en hun woorden waren tot een ongelovige wereld gericht. De aandacht van oprechte gelovers in de goddelijke zending van Jezus Christus wordt opnieuw gevestigd op de geschriften van deze mannen. Indien iemand een compleet antwoord op deze vraag wenst, moet hij de volgende publicaties in de *Stem tot waarschuwing* door Elder Parley P. Pratt, opslaan;

*Reeds vervulde profetie;
Nog niet vervulde profetie;
Het Koninkrijk van God;
Herstelling van de Heiligen en van alle dingen;
Oorsprong van de Amerikaanse Indianen.*

Publicaties van Elder Orson Pratt: *Goddelijke autoriteit — of: was Joseph Smith door God gezonden? Het Koninkrijk van God; Goddelijke echtheid van het Boek van Mormon.*

Wanneer iemand deze hoofdstukken heeft gelezen en hij is niet overtuigd, dan is zijn geval werkelijk hopeloos, want of het licht der waarheid kan zijn ziel niet binnen dringen, of hij weigert desondanks te geloven. Daar deze stof zo zorgvuldig en uitgebreid door deze broeders werd behandeld en bewijsmateriaal beschikbaar is, zal ik mijn aandacht thans wijden aan enige andere zaken van het grootste belang.

Beschouwen wij eerst de profetie van Maleachi:

„Zie, Ik zend mijnen engel, die voor mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot zijnen tempel komen die Heere, dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des

Verbonds, aan welke gij lust hebt; zie, Hij komt, zegt de Heere der heirscharen”.

„Maar wie zal de dag zijner toekomst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur eens goudsmids, en als zeep der vollers”;

„En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.

„Dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem den Heere zoet wezen, als in de oude dagen en als in de vorige jaren”;

„En Ik zal tot ulieden ten oordeel naderen, en Ik zal een snel getuige zijn tegen de toovenaars, en tegen de overspelers, en tegen degenen, die valschelijk zweren, en tegen degenen, die het loon des daglooners met geweld inhouden, die de weduwe en den wees en den vreemdeling het recht verkeren, en Mij niet vreezen, zegt de Heere der heirscharen”. (Maleachi 3 : 1-5).

Bijbeluitleggers hebben verklaard dat dit in vervulling ging in de dagen van Christus’ zending, maar dat is niet zo. Het is zeer duidelijk, ondanks het feit, dat Johannes de Doper in de Bedeling van het Midden des Tijds kwam en de voorloper van Christus was, dat deze profetie niet te dien dage in vervulling ging, maar in later tijd zou worden vervuld. Deze profetie zegt: (1) dat Christus plotseling tot zijn Tempel zou komen, als de boodschapper van het verbond. (2) Hij zou zijn gelijk het vuur

van een goudsmid en als zeep van een voller om de zonen van Levi te reinigen, opdat zij de Here in gerechtigheid konden offeren. (3) Het moest een tijd zijn, dat de offerande van Juda en van Jeruzalem behagelijk zou zijn, als in vroeger dagen. (4) Het moest een dag van oordeel zijn en van snelle getuige tegen tovenaars en overspelers, meinedigen en degenen die de weduwe en de wees verdrukken.

Deze dingen vonden zeker niet plaats tijdens de zending van onze Heer, toen Hij onder de mensen verkeerde. In die tijd keerden de Levieten en de zonen van Juda zich tegen Hem en brachten Hem ter dood; een ieder verbeidde zijn komst en tijdens zijn zending kwam Hij niet ten oordeel als het vuur van een goudsmid. De zonen van Levi werden niet gereinigd en zij brachten geen offerande in gerechtigheid.

Neen! Wij moeten naar een later tijdperk uitzien voor de vervulling van deze profetie. Veel van Maleachi’s profetieën moet nog in vervulling gaan, sommige er van zijn reeds vervuld. De Here kwam inderdaad snellijk tot zijn Tempel, nl. de 3de april 1836. Dien dag verschenen nog andere hemelse boodschappers en de sleutelen voor de vergadering van Israël werden hersteld door Mozes. Het was op die dag, dat Elias, die in de dagen van Abraham leefde, kwam en de sleutelen van de Bedeling van Abraham overdroeg. Het was toen Elia kwam, waarmede deze profetie van Maleachi in vervulling ging: dat de harten der vaderen

tot hun kinderen en hun kinderen tot hun vaderen zouden worden gekeerd.

Bij deze gelegenheid aanvaardde Christus het werk van zijn dienstknechten Joseph Smith en Oliver Cowdery, hiermede de verlossing van Juda en Levi mogelijk makend, opdat zij, in de gezette tijd des Heren, aannemelijke offeranden konden brengen. Maleachi gaf in zeer duidelijke taal te kennen, dat Elia moest komen, „voordat de grote en vreselijke dag des Heren komen zou”, om het hart der vaderen tot de kinderen weder te brengen en het hart der kinderen tot hunne vaderen, opdat de aarde niet met de ban zal worden geslagen.

Er is bewijs te over, dat de harten van de kinderen tot hun vaders zijn gekeerd. Dat is onder de naties der aarde even zeer aanwijsbaar als in de Kerk van Jezus Christus. Het uitgebreid genealogisch onderzoek, de kennis en het opzoeken van de namen van overledenen is een bewijs, dat deze profetie in vervulling is gegaan.

Tot wie kwam Elia? Is er een predikant of enig ander persoon; waar ook ter wereld, die getuigen kan dat Elia tot hem kwam en hem de sleutelen gaf om de aarde van een vloek te redden, buiten de Profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery? Daar niemand anders zulks beweerde en het bewijs dat deze bevoegdheid is hersteld, te sterk is, moeten wij voor de vervulling van deze profetie omzien naar Joseph Smith en Oliver Cowdery.

Verder: De Here heeft bij monde

van zijn vroegere profeten gezegd, dat de tijd zou komen, dat de Israëlieten hun stamland zouden opzoeken en aldaar gevestigd zouden worden. Dat deze bijeenvergadering een aanvang heeft genomen, is voor de gehele wereld duidelijk. De oude profetieën zijn bezig in vervulling te gaan. Heeft iemand, buiten Joseph Smith en Oliver Cowdery ooit aanspraak gemaakt op de herstelling van deze sleutelen? Dat zij hersteld werden, is duidelijk bewezen. Heeft ooit enige predikant of priester verklaard, dat de Here hem de sleutelen van de Bedeling van de Volheid der Tijden heeft geopenbaard en gegeven? Dat deden wel Joseph Smith en Oliver Cowdery, en die alleen. Paulus en Petrus hebben de herstelling van deze goddelijke bevoegdheid duidelijk voorspeld. God zal zeker niets doen zonder het aan zijn dienstknechten de profeten te openbaren. De Christenen hebben de hemel voor zichzelf gesloten. Zij hebben verklaard dat er geen openbaringen meer zouden zijn, geen komst van engelen en geen visioenen, daarom kunnen zij geen aanspraak maken op het ontvangen van enige sleutel met betrekking tot de herstelling. Toch zien wij, dat deze herstelling zich op de aarde voltrekt.

De oude profetieën betreffende de komst van Christus, de wederoprichting van Israël en het sluiten van verbonden met de Israëlieten, vinden plaats of zullen plaats vinden op deze aarde. Dit kan echter niet geschieden zonder de hulp van goddelijke autoriteit en behoorlijk

geautoriseerde dienstknechten, die hun aanwijzing ontvingen door het openen van de hemel.

In het merkwaardige visioen dat koning Nebukadnezar kreeg van het beeld, dat de naties der aarde voorstelde van zijn dagen af tot aan de komst van Christus, lezen wij, dat in de dagen van de koninkrijken, door de tenen voorgesteld, „de God des Hemels een koninkrijk zou oprichten, dat nimmer zal worden vernietigd; dat koninkrijk zal niet aan een ander volk worden gegeven, maar het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan. De Heiligen der Laatste Dagen beweren dat dit koninkrijk de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is. Bovendien dat zij de „steen” is, die zonder handen uit de berg is afgehouden en tenslotte de voor naamste zal zijn op de aarde.

„Maar het rijk en de heerschappij en de grootheid der koninkrijken onder den ganschen hemel zal gegeven worden aan het volk der heiligen der hooge plaatsen, welks rijk een eeuwig rijk zal zijn, en alle heerschappijen zullen hem eeren en gehoorzamen. (Daniel 2 :

29-44; 7 : 18-27).

Niemand anders dan Joseph Smith, heeft ooit verklaard, dat deze wederoprichting van het koninkrijk (d.w.z. de Kerk van Jezus Christus) is geopenbaard. Toch zijn er aanwijzingen genoeg, die duiden op het feit dat de voor spelde tekenen van de naderende tweede komst van onze Heer hier zijn. Het werk, dat zijn komst voorbereidt, moet natuurlijk eerst worden gedaan. Het herstelde, zuivere evangelie moet hier zijn. Profeten, die openbaringen kunnen ontvangen en over hemelse machten beschikken, moeten hier zijn. De hemelen moeten geopenbaard zijn en goddelijke boodschappen moeten ontvangen kunnen worden door iemand die is aangewezen, onder de leiding van Jezus Christus, de voorbereidingen te treffen voor diens verschijning als Koning der koningen en als Heer der heren. Joseph Smith heeft de wereld verkondigd dat deze macht, deze sleutelen en deze autoriteit aan hem gegeven werden. Niemand anders is opgestaan om zulk een aanspraak te maken, toch werd dit geopenbaard ter voorbereiding van deze belangrijke en laatste herstelling.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Koehoorn, Robert; 2 november 1958 te Leeuwarden.

Ekelschot, Irma Jolanda; 7 december 1958 te Haarlem.

Maipauw, Richard George; 4 januari 1959 te Den Helder.

Asselman, Gerrit; 17 januari 1959 te Groningen.

Asselman, Eddy; 17 januari 1959 te Groningen.

Asselman, Maria Jantje; 17 januari 1959 te Groningen.

Asselman, Jantje; 17 januari 1959 te Groningen.

GEDOOPT:

Gilhuys-Alberti, Wilhelmina H. M.; 10 januari 1959 te Den Haag.
Gilhuys, Marjorie; 10 januari 1959 te Den Haag.
Van Lingen, Erick Jan; 10 januari 1959 te Den Haag.
Thomassen, Wilhelmina Jacoba; 10 januari 1959 te Delft.
Asselman, Eduardus Johannes; 17 januari 1959 te Groningen.
Asselman, Geertina C. Paas; 17 januari 1959 te Groningen.
Engelgeer, Jacob; 25 januari 1959 te Apeldoorn.
Heijser, Yvonne Marion Carola; 25 januari 1959 te Arnhem.
Lefrandt, Robert; 30 januari 1959 te Amsterdam.
Van Rijswijk, Lorraine Joan; 30 januari 1959 te Amsterdam.
Kerkhoven, Aagje; 30 januari 1959 te Amsterdam.
Michëly, Frieda Helena; 30 januari 1959 te Amsterdam.

GEORDEND:

Luijckx, Hugo; 30 november 1958 te Antwerpen, als Diaken.
Antonissen, Adriaan Antoon P.; 13 december 1958 te Eindhoven, als Priester.
Banis, Willem Frederik Hendrikus; 21 december 1958 te Rotterdam N. als Diaken.
van der Torre, Dirk; 28 december 1958 te Rotterdam N. als Diaken.
Kostwinder, Berend; 28 december 1958 te Delft als Priester.
Volder, Adolf Johannes Pieter; 28 december 1958 te Delft als Diaken.
Huisman, Pieter Johannes; 4 januari 1959 te Rotterdam N. als Leraar.

GETROUWD:

van Mossevelde, Irena F. en Robert Ghislain Ligot; op 13 december 1958 te
Antwerpen.

VERTROKKEN:

William C. Vriens; aangekomen 2 juli 1956. Vertrokken 16 januari 1959.
Werkzaam geweest: Eindhoven, Hilversum, Haarlem, Rotterdam als
D.P., Den Haag als Zendings Secretaris.
Harold R. Oaks; aangekomen 16 juli 1956. Vertrokken 16 januari 1959.
Werkzaam geweest: Utrecht, Antwerpen, Groningen, Harlingen als
G.P., Den Haag als D.P.
Gerald L. Shupe; aangekomen 16 juli 1956. Vertrokken 16 januari 1959.
Werkzaam geweest: Vlaardingen, Utrecht, Delft, Den Haag, en als
Zendings Zondagsschool Overziener.

William C. Vriens

Harold R. Oaks

Gerald L. Shupe

GOD MOET MIJ GEREN ZIEN

God zei dat ik een liedeken moest maken.

Ik zei dat ik niet kon.

*Hij lêe mijn weifel-hand en wilde bij me blijven
zooals een moeder doet die kindeke leert schrijven
en 't lied begon.*

*En 't lied begon te groeien uit mijn handen
'lijk uit de Mei het gras;
nog voor ik aan dien wasdom bloei en zaad kon wenschen
stond heel mijn herte rijp van liekens voor de menschen
zoodat ik dichter was.*

*Zoodat ik dichter werd door Gods genade,
ik, die zoo zerp van ziel,
geen wijze dingen wist, geen weeldewoord van boeken.
Hoe heeft mijn Lieven Heer mij, arme, uit gaan zoeken
voor mijn muzieken stiel?*

Alice Nahon.